

SANANEN VIELÄ
PEKKA ERVASTIN
ASEMASTA

KIRJOITANUT
J. R. HANNULA

OULUSSA 1939
TEKIJÄN KUSTANNUKSELLA

OULUSSA 1939
KIRJAPAINO-OSAKEYHTIO
KANNAN KIRJAPAINOSSA

SANANEN VIELÄ PEKKA ERVASTIN ASEMASTA.

I.

Esitelmissäni ja kirjoissani olen puhunut Pekka Ervastin asemasta monelta puolen. Tässä aijon edelleen esittää pari seikkaa asian valaisemiseksi.

Esitykseni filosofiseksi perustaksi palautan mieliimme sen tosiseikan, että tämä meidän fyysillinen tasomme on kolmiulottuvainen, s.o. kolme suoraa viivaa voivat leikata toisensa kohtisuoraan samassa pisteessä. Sielullisesti merkitsee tämä, että fyysillisellä tasolla ihminen voi elää (vähintään) kolmenlaisessa elämänymmärryksessä. Yksiulottuvainen elämänymmärrys on siinä, että ihminen yrittää olla materialisti, että hän on välinpitämätön henkisissä asioissa. Kaksiulottuvaisuus on siinä, että ihminen herää henkisesti, joten hänessä muodostuu hengen ja aineen välinen jännitys ja ristiriita. Tätä kuvataan siten, että kaksi suoraa viivaa leikkaavat toisensa kohtisuoraan, joten muodostuu risti. Ihmisestä tulee täten jonkinlainen ristinkantaja. Risti on sisäinen,

sielullinen, mutta se astuu myös julkisuuteen ja näkyy ihmisten välisissä suhteissa siten, että muodostuu aatteellisia ristiriitoja; joita yritetään selvittää ja ratkaista voimakkeilla, joko enemmistöpäätöksillä tai suorastaan väkivaltaisain menetelmin.

Nämä ristissä olevat kaksi suoraa viivaa saattavat myös „horjahtaa” vinoristiksi ja painua siitä edelleen jopa samaan tasoon, jolloin jälleen ollaan yksiulottuvaisuudessa, s.o. ihminen voi jälleen, ainakin tilapäisesti, painua henkiseen uneliaisuuteen ja piittaamattomuuteen. Tai päinvastoin ihminen voi herätä entistä syvällisemmin, jolloin hän pysähtyy aatteellisessa taistelussaan ja väkivaltakeinojen käytössä, ja hän ryhtyy mietiskellen syventymään asiaan. Niin tehden puhkeaa ja muodostuu kolmas viiva, kohtisuoraan edellisten kanssa, jolloin rististä muodostuu kuutio. Kuutio on kolmiulottuvaisuuden vertauskuva. Tämä kuvaa varsinaisen totuudenetsijän elämänymmärrystä. Hän ei ole piittaamaton, mutta hän ei liioin taistele. Hän etsii, syvenee ja voittaa. Hän vaihettaa tapparan kynttilään. Hän ei kiellä mitään umpimähkään, tai ennakkoluulojen perusteella. Hän ei liioin usko mitään umpimähkään. — Suuri Buddha on oivallinen esimerkki tässä kolmiulottuvaisuudessa. Hän sanoo: Buddha kyllä tietää totuuden, ja Buddha voi sanoakin totuuden,

mutta älkää tyytykö uskomaan vain sen perusteella, että Buddha on niin sanonut; etsikää, miettikää, jotta itse löytäisitte totuuden, jotta itse pääsisitte selville asiasta.

Tämä Buddhan näkökanta on todella totuudenetsijän näkökanta. Ja tältä pohjalta lähtien siirrymme nyt siihen asiaan, josta aikomuksemme on puhua.

Ensiksi otamme erään rinnakkaisuuden yksityisen ihmisen ja koko ihmiskunnan välillä. Tarkoitin sisäisen Kristuksen tulemista ihmiseen ja ihmiskuntaan. Kirjassaan „Kristuksen tutkimaton rikkaus” Pekka Ervast puhuu neljästä Kristus-syntymästä. Hän sanoo, että kun ihminen ensin vastaanottaa Kristuksen, niin tapahtuu se ihmisen vanhuudessa. Kun ihminen toisen kerran vastaanottaa Kristuksen — joko seuraavassa tai jossain seuraavassa ruumistuksessa — tapahtuu se miehuudessa. Kolmannella kerralla ihminen vastaanottaa Kristuksen nuoruudessaan. Neljännellä kerralla — jossain seuraavassa ruumistuksessa — tapahtuu Kristuksen vastaanottaminen jo lapsuudessa; joten ihmisen koko elämä tällöin on Kristus-elämää.

Nyt on ilman muuta selvää, että tämä sama tapahtuu suuremmissa mittakaavassa koko ihmiskunnalle. Eihän ihminen muutoin olisikaan pienoismaailma ja maailmankaikkeuden avain.

Siirrymme nyt tähän suurempaan asiaan.

Aluksi on huomattava, että vaikka kosmillinen Kristus astuu koko ihmiskuntaan, niin kuitenkin on aina erikoinen totuudenetsijäin joukko ja heidän Johtajansa, joka tai jotka varsinaisesti omassa itsessään ja keskuudessaan vastaanottavat Kristuksen, Jumalan, Jumalan Pojan. Kun siis Kristus ensikerran astuu ihmiskuntaan, on varsinaisena vastaanottajana vanhempi ihminen, mutta seuraavilla kerroilla aina yhä nuorempi.

Kun nyt Buddha oli ensimmäinen ihminen, joka vastaanotti kosmillisen Kristuksen, Pyhän Hengen eli aalajan, maailmanjärjen siten, että kosmillinen Kristus tuli varsinaisesti vastaanotetuksi astraalitasolla ja ihmisten hengessä, niin Buddha saavutti tämän suuren valistuksensa 35 vuoden iässä. Kun sitten kosmillinen Kristus astui eetteritasolle ja ihmisten sieluun, tapahtui se Jeesus Natsarealaisessa. Mutta Pekka Ervastin kokiessa Jordankaste-kokemuksen, jossa kosmillinen Kristus-Isä astui planeettamme fyysilliseen tasoon ja ihmisten ruumiiseen, tapahtui tämä hänen ollessaan 21:ssä ikävuodessaan.

Täten Buddhan ja Pekka Ervastin ikäero uudestisyntymis-kokemuksessaan oli 2×7 eli 14 vuotta. Jeesus Natsarealainen oli sillä välillä. Hänen ikänsä Jordankaste-tapahtumassa pitäisi näinollen oleman 28 vuotta; ollakseen 7 vuotta Buddhaa nuorempi ja 7 vuotta Pekka

Ervastia vanhempi. Mutta Jeesuksen ikää ei voida historiallisesti aivan tarkkaan määrätä. Luukkaassa sanotaan vaan, että kun Jeesus kasteen jälkeen aloitti työnsä, niin „Jeesus oli alkaessaan noin kolmenkymmenen vuoden vanha”.

(Myöskin voivat tärkeätkin asiat joskus vähän siirtyä. Niinpä Pekka Ervast aikanaan sanoi, että viimeinen euroopalainen sota siirtyi kaksi vuotta. Sen olisi pitänyt (karmansa puolesta) alkaa v. 1912, mutta se alkoi vasta v. 1914).

Näin on meillä näissä kolmessa suuressa uudestisyntymis-tapauksessa edessämme psyko-logis-historiallinen tosiseikka, joka vakavalle totuudenetsijälle puhuu omaa kieltään. Edelleen ja johdonmukaisesti ymmärrämme, että neljäs suuri jumalallinen inkarnatio ihmiskuntaan on vielä tapahtuva, ja että se nähtävästi tapahtuu vieläkin nuoremman ihmisen kokeuksena. Mutta milloin tämä tulee tapahtumaan, siitä emme vielä osaa edes haaveilla. Aavistamme vaan, että se on tekemisissä seitsemännen juurirodun kanssa, ja että se ehkä tapahtuisi seitsemännen juurirodun loppupuolella.

— — —

Siirrymme nyt toiseen asiaan.

Kun Pekka Ervast v. 1934 viimeisen kerran sulki Ruusu-Ristin kokouksen, lausui allekir-

joittanut, ikäänkuin viimeisenä toivona, ellen sanoisi hätähuutona: „Miten nyt on; kyllä kai sinä jäät meidän keskuuteemme?” Tähän Pekka Ervast vastasi jotenkin näin: „Tietysti minä jään — mutta kyllä minulla nyt on edessäni matka Egyptiin. Ja sitten minulla on toinen matka Palestiinaan. Ja niissä matkoissa menee noin kaksi vuotta”. Ja vielä hän lisäsi: „Mutta mitäs nämä matkat ovat verrattuna tuohon hirmuiseen Ameriikan matkaan”.

Olen eräässä vuosijuhlassa tulkinnut näitä kolmea matkaa psykologisesti. Sanoin, että totuudenetsijän on omassa itsessään tehtävä nämä kolme matkaa. Ameriikan-matka on siinä, että ihminen saa jonkunlaisen yliotteen aineellisuudesta. Egyptin-matka tapahtuu siten, että ihminen ratkaisee sfinksin arvoituksen omassa itsessään. Palestiinan matka merkitsee, että yksilöitynyt ihminen vastaanottaa Kristuksen ja uhrautuu Hänen kanssaan jatkuvassa yhteistyössä ihmiskunnan hyväksi.

Tämä psykologinen tulkinta on asiallinen. Mutta se ei riitä avaamaan kaikkea sitä, mitä Pekka Ervast tuossa puheessaan esitti. Hän nim. sanoi: „Ja niissä matkoissa menee noin kaksi vuotta”. Tästä lausunnosta m.m. johtuikin, että eräät nimitykset Ruusu-Ristissä suoritettiin vasta kahden vuoden kuluttua. Odotettiin, jos jotain tapahtuisi. Sillä oli ollut

muussakin yhteydessä puhetta kahdesta vuodesta.

Mutta tapahtuiko mitään?

Ainakin ensimmäinen puoli Pekka Ervastin puheesta toteutui heti. Sillä Ervast lähti Egyptin-matkalle — kuoleman kautta.

Mutta entä matkoilta paluu, jonka piti tapahtua noin kahden vuoden kuluttua? Kaksi vuotta oli kulunut v. 1936. Tapahtuiko silloin mitään? Tapahtui. Mutta minun on huomautettava, että puhun nyt omasta kokemuksestani. Pekka Ervast palasi noin kahden vuoden kuluttua. Hän ei tietenkään tullut takaisin ruumiillisesti, ei siten, että olisi voitu sormella osoittaa ja sanoa: „Katso, hän majailee täällä”, tai: „Katso, hän oleilee tuolla”. Ei, vaan hän tuli niinkuin henkinen todellisuus. Hän tuli niinkuin Kristuksen tulemisesta sanotaan: „Hän tulee kuin valo, joka valaisee idästä länteen”. Pekka Ervast palasi noin kahden vuoden kuluttua erikoisesti siten, että syksyllä 1936 allekirjoittanut joutui esitelmissään ja sitten kirjoissaan puhumaan Pekka Ervastin todellisesta asemasta, merkityksestä ja tehtävästä. Siten Pekka Ervast kolkuttaa oviemme takana. Hän pyrkii sisälle sellaisena kuin hän todellisuudessa on.

Samalla hän tulee sekä Egyptistä että Palestiinasta, s.o. hän täydentävästi jatkaa vanhanliiton eli Pyhän Hengen ja uudenliiton eli Pojan

vuodatusta ja työtä siinä uudessa kosmellisessa vuodatuksessa, uudessa kosmillisen Kristuksen ja Isän inkarnatiossa, joka Hänessä ja Hänen kauttaan tapahtui.

Nyt ei kenenkään pitäisi luulla, että allekirjoittanut olisi noin vaan kevyesti, tai ikäänkuin jonkun käskystä, ryhtynyt puhumaan noin ylöns vakavista asioista. Jo neljännesvuosisadan olin valmistunut tähän erikoiseen tehtävään. Kesäkursseilla Kiteellä v. 1912 Pekka Ervast puhui siitä uudestisyntymis-kokemuksestaan, joka hänelle oli tapahtunut v. 1896, ja josta hän esim. Tietäjässä v. 1920 kirjoittaa näin: „Lokakuussa 1896 tuli minulle se täriseyttävä kokemus, joka laski pohjan koko myöhemmälle elämälleni ja toiminnalleni. Näin Jumalan, kuten silloin sanoin. Kokemukseni oli niin monipuolinen ja niin rikas, että sitä voisi kuvata melkein kuinka monelta kannalta tahansa. Tyhjentävästi ei sitä voikaan sanoin selittää, sillä fyysillinen kieli mykistyy hengen syvyyksien partaalla”.

Tähän Pekka Ervastin omaan kertomukseen henkisestä uudestisyntymis-kokemuksestaan tuli heti asettuneeksi alussa esittämäni kolmannen ulottuvaisuuden kannalle. Jäin kunnioituksesta ihmettelemään ja miettimään. En yleensä puhunut tästä Pekka Ervastin kokemuksesta moniin vuosiin kenenkään kanssa. Mutta se oli työni ohella kaiken aikaa tajuntani takana kuin inspiroivana voimana — kunnes se vuosikym-

menien mietiskelyjen jälkeen selvisi minulle lopullisesti ja täydellisesti. Mutta vasta noin pari vuotta Pekka Ervastian poismenon jälkeen asia saavutti sellaisen kypsyyden, että sen esittäminen ja selvittäminen kävi välttämättömyydeksi. Ymmärsin inspirationi näin: „Tee asia ensin itsellesi selväksi, ja sitten toisille”. Tehtävä tarjoutui — niinkuin henkinen tehtävä aina tarjoutuu — mahdollisuutena. Henkinen todellisuus on syvimmissä olemuksessaan kyläkin välttämättömyys, mutta se toteutetaan kuitenkin vapaaehtoisuudessa. Sillä työn suorittaja on vastuussa suorituksestaan. Eikä vastuuta voisi olla, ellei olisi valinnan varaa.

Toistan siis vielä, että allekirjoittanut on saanut tutkia ja syventyä asiaan noin neljännesvuosisadan ajan — päästäkseen Pekka Ervastian asemasta ja merkityksestä siihen lopulliseen selvyyteen, minkä hän nyt on esitelmissään ja kirjoissaan esittänyt. Alusta alkaen asetuin — niinkuin ja sanoin — „kolmannen ulottuvaisuuden” kannalle, s.o. aloin syventyä asiaan vakavassa hiljaisuudessa. Vanha sääntö onkin, että totuudenetsijän on itse ensin etsittävä ja löydettävä totuus — ainakin alustavasti — ja vasta sitten Mestari voi antaa varmentavan ja ehkä täydentävän valaistuksen asiassa. Totuuden löytäminen on oleva laillinen seuraus työstämme ja etsimisestämme.

Seuraava kysymys on: miksi tämän asian esittäminen ja ymmärtäminen — aluksi ainakin totuudenetsijän keskuudessa — on niin tärkeä? Tästäkin asiasta olen esitelmissäni ja kirjois-sani jo pitkin matkaa puhunut. Mutta asiaa voidaan valaista monelta puolelta. Siksi siirrymme nyt siihen kysymykseen.

II.

Ruusu-Risti-työn arvoa ajatellessamme voimme katsella asiaa monelta puolelta. Yritämme tässä kiinnittää huomiotamme pariin seikkaan. Ensiksi kiintyy huomioni siihen maailmassa vallitsevaan ajatukseen, että Kristuksen oppi on epäkäytännöllinen, käytännössä mahdoton. Näinollen meidän on sekä älyllisesti että käytännössä itsellemme todennettava, että asia ei ole niin, vaan että vuorisaarnan oppi on käytännössä mahdollinen. Toiseksi maailmassa vallitsee sellainen ajatus, että käytännöllinen elämä vaatii uhrautumista aseille, ja että Kristuksen aseettomuusoppi ja sen seuraaminen on miltei pä kansakunnan, isänmaan ja ihmiskunnan asian pettämistä. Sen tähden meidän on käytännössä itsellemme todennettava, että asia ei taasenkään ole niin, vaan että niinkuin viisikymmentä oikeamielistä ihmistä olisi „pelkällä” olemassaolollaan pelastanut muinaisen Sodomian ja Gomorran, niin tänäkin päivänä jonkun kansakunnan olemassaolo olisi turvattu, jos sen keskuudessa eläisi riittävän paljon henkistä

valiojoukkoa, eläviä totuudenetsijöitä, vuorisaarnan opin kunnioittajia, hyväksyjä ja seuraajia.

Ensiksi siis Kristuksen vuorisaarnan opin mahdollisuus yksityisen ihmisen elämässä. Suotakoon anteeksi, että allekirjoittanut esittää omia huomioitaan ja kokemuksiaan. Kun siis noin neljännesvuosisata sitten ryhdyin kokonaan teosofis-henkiseen työhön, oli sillä alkuaikoina myöskin se merkitys, että minun oli saatava todennetuksi itselleni, että sellainen työ oli käytännössä mahdollinen. Vaikeudet olivat siihen aikaan tässä suhteessa erittäin suuret. Sillä euroopalainen sota riehui parhaallaan. Meidänkin maahamme, monin paikoin maaseudullekin, oli sijoitettu suuret määrät vierasta sotaväkeä. Ja kokoontumisvapaus oli kovin rajoitettu. Mutta minä yritin. Kuljin alussa Kokemäenjoen varsilla, alkaen Somerolta ja kulkien pitäjä pitäjältä, kylä kylältä, milteipä talo talolta kohti Poria. Järjestin puhetilaisuuden milteipä joka illaksi. Aamuisin palkkasin kyytihevosen siirtyäkseni seuraavaan kylään. Ajattelin näin: „Tulkoon nyt vaikka tappiota, korvaan sen sitten kesällä, kun saan kulkea polkupyörällä”. Mutta ihmeekseni huomasin, että työ kannattikin itsensä. Esitelmistä ja kirjojen myynnistä karttui tuloja — etenkin kun yritin pitää „suun säkkiä myöten” — sen

verran, että mitään luottoa kesän varalle en tarvinnut tehdä.

Näin kuluivat alkuvuodet näissä merkeissä. Lähestyi Teosofisen Seuran vuosikokous syksyllä v. 1917. Liikuin niihin aikoihin jossain Anjanpellon seuduilla. Eräänä päivänä ajattelin: „Nyt minä menen vuosijuhlaan”. Mutta ennenkuin ennätin lauseen loppuun, kuulin Hiljaisuuden Äänen: „Hautajaisiin”. Tulin hiukan levottomaksi ja ajattelin: „Eihän siellä vain jotain hyvää haudattane?”

Saavuin vuosijuhlaan. Olin hämmästynyt. Sillä olin uskonut, että meidät oli kutsuttu henkiseen, teosofiseen työhön. Mutta nyt huomasin, että suurimman ja alkuperäisimmän työntekijämme Pekka Ervastin ympärillä kuohui ja kuhisi — kuvaannollisesti puhuen — kuin pistelevässä sääskiparvessa. Ihmeekseni Hiljaisuuden Ääni vielä kuiskasi minulle: „Vaikeene”. Ja enhän minä muuten tuollaisessa kokouksessa olisikaan osannut mitään varsinaisesti puhua. Sillä kaikki tuollainen oli minulle vierasta ja outoa. En ollut sellaiseen tottunut. No niin, Pekka Ervast sai kyllä ylisihteerin vaalissa lähes kaksikolmannesta äänistä. Hän pyysi miettimisaikaa välitunnin ajaksi. Kun sitten uudelleen kokoonnuttiin, selitti Pekka Ervast jotenkin tähän tapaan: „Olen kyllä saanut lähes $\frac{2}{3}$ äänistä, mutta kun ajattelen täällä käytettyjä puheenvuoroja, niin täytyy

myöntää, että vähemmistön puheenvuoroissa, joka ei halua minua enää ylisihteeriksi, tuntui nuorekasta innostusta, jotavastoin niistä puheenvuoroista, jotka kannattivat minun ylisihteeriyttäni, puuttui tuollainen nuorekas innostus. Näinollen minä katson viisaammaksi luopua ylisihteerin toimesta”.

Itseasiassa tässä tapahtui henkinen vallankumous. Sillä Pekka Ervast oli asettunut sotakysymyksessä Jeesuksen Kristuksen, Buddhan ja Biavatskyn kannalle, jotavastoin Teosofisen Seuran Johto Adyarissa oli liittynyt Englannin sotapolitiikkaan.

Seuraukset tästä henkisestä vallankumouksesta tulivat kansamme kohtalossa pian näkyviin. Syttyi verinen kansalaissota. Pekka Ervast oli jo edellisessä vuosikokouksessa Viipurissa hienoksiltaan ja omalla hienolla tavallaan — jota ei ymmärretty — lausunut jotain varoittavaa tässä suhteessa. Myöhemmin hän sanoi, että hän oli jäänyt yksin, joten mitään okkultista voimaa ei ollut hänen käytettävänänsä talvella 1917—18 kansakuntamme hyväksi. Ellei ensin olisi ollut henkinen vallankumous, niin ulkonainenkin onnettomuus kansamme elämässä olisi voitu välttää.

Tässä näkyy, mitä merkitsee Mestaria ja Hänen oppiaan kunnioittavan ja seuraavan henkisen valiojoukon työ ja olemassaolo jonkun kansan keskuudessa.

Tämän onnettomuuden jälkeen minunkin työni muuttui. Minun ei enää tarvinnut todistaa itselleni henkisen elämän ja -työn mahdollisuutta, vaan minun oli ryhdyttävä työskentelemään asutuskeskuksissa teosofisen työn puolesta.

Siirryn nyt seuraavaan kriisiin kansamme elämässä. Aloitamme ulkonaisista tapahtumista. Venäjältä päin tulvasi meidänkin maaamme bolshevistinen aalto, niin että ennen pitkää istui Eduskunnassamme 20 à 30 kommunistisen hirmuvallan edustajaa. Vastapainoksi syntyi Etelä-Pohjanmaalla kansanliike, jonka vaikutuksesta bolshevismi Suomessa lopetettiin. Tapahtuman yhteydessä muodostui n.s. Mäntsälän viikko. Mutta tällä kertaa kaikki kuitenkin järjestyi ilman veristä yhteentörmäystä. Sillä nyt oli Pekka Ervastilla jälleen okkultista voimaa käytettävänään — niinkuin oli ollut n.s. suurlakon aikana v. 1905.

Näin tulee näkyviin aseettoman henkisen valiojoukon arvo ja merkitys kansakunnalle.

Aivan viimeaikaiseen kansamme historiaan emme tässä puutu. Mutta sanomattakin on selvää, että herkästi heijastuvat kansamme historiassa ne sekä epäonnistumiset että onnistumiset, mitkä ensin tapahtuvat Pekka Ervastian henkisten perintöjen ja henkisten perijäin käytännöllisessä toiminnassa. Ja näiden perin-

töjen käytännölliseen hoitamiseen ja kartuttamiseenhan yhä useammat ihmiset voivat yhtyä.

Niinpä siirryinkin nyt siihen kysymykseen, mikä minulle viime aikoina on useasti tehty: „Mikä syy kannusti allekirjoittanutta puhumaan ja kirjoittamaan Pekka Ervastista siten kuin hän on tehnyt?”

Kysymys on asiallinen, ja minä yritän siihen tälläkertaa vastata eräältä erikoiselta kannalta.

Lähtökohdaksi otan sen Pekka Ervastian puheen, jossa hän sanoo, että varsinainen uskonpuhdistus on nyt pantu alulle, ja että työ tulee jatkumaan. Kuitenkaan Pekka Ervast ei sanonut, että työ jatkuisi itsestään, ikäänkuin automaattisesti. Ei hän niin sanonut. Hän puhui esim. Pohjolan valkoisesta valtakunnasta ja sanoi, että se on mahdollinen toteutumaan, jos kovasti ponnistamme, jos kaikin voimin teemme työtä sen puolesta. Samoin Pekka Ervast vielä viimeisillä johtamillaan kesäkursseilla v. 1933 sanoi, että tämä meidän työmme saattaa joko onnistua, tai epäonnistua. Jos se Suomessa epäonnistuu, on aikanaan tehtävä uusi yritys jossain toisessa Pohjolan maassa.

Näinollen me totuudenetsijöinä joudumme vakavasti itseltämme kysymään: onko työmme onnistunut, vai onko se mahdollisesti jo epäonnistunut? Omasta puolestani vastaan heti, ja minun sydämeni on siinä mukana: työmme ei ole vielä ainakaan lopullisesti epäonnistunut.

Okkultisesti elävä suhde Pekka Ervastiin on vielä olemassa. Mutta vakavina työntekijöinä meidän on otettava huomioon, että tämä elävä suhde Mestariin saattaisi myöskin katketa.

Kysymme nyt siis suoraan: missä määrin olemme onnistuneet?

Tällöin kiintyy huomiomme siihen ohjelmaan, jonka Pekka Ervast esittää kirjassaan „Kadonnut sana”. Ohjelmassa esitetään ensiksi sininen, vertauskuvallinen vapaamuurarius; joka on itsenäinen kolmine asteineen. Emme puhu siitä tämän enempää. Mutta sitten seuraa ohjelmassa punainen vapaamuurarius eli Ruusu-Risti looshi. Siinä alkaa varsinainen esoterinen työ, ollen taas itsenäinen, joten se ei n.s. korkeampine asteineen mitenkään uhkaa itsenäistä sinistä looshia. Mutta tässäpä tulemmekin tärkeään asiaan: Pekka Ervast ei avannut tätä Ruusu-Risti looshia. Ja hän sanoi syynkin: Ruusu-Risti looshi ei saa olla vertauskuvallinen, vaan todellinen.

Tässä asiassa näkyy meidän epäonnistumisemme. Se on meidän avoimesti ja peittelemättä tunnustettava. Ja miksi ummistaisimmekaan silmämme tällaiselta selvältä tosiasialta? Miksi emme nöyrtyen myöntäisi: niin, siinä on tullut esille meidän rajoituksemme. Siinä näkyy meidän uskomme ja luottamuksemme heikkous. Emme osanneet siirtyä vertauskuvista todellisuuteen.

Mutta nyt tulemme jälleen tärkeään kysymykseen: onko tuo mahdollisuus vielä olemassa? Omasta puolestani vastaan, ja siinä vastauksessa on taasenkin sydämeni mukana: tuo mahdollisuus on vieläkin olemassa. Ei ole vielääkään mahdotonta, että tuo Ruusu-Risti looshi voidaan avata.

Kuitenkin on tämän asian onnistumisessa yksi järkähtämätön ehto: meidän täytyy ensin päästä täysin selville siitä, mikä erikoinen seikka esti, että Pekka Ervast ei avannut punaista looshia. Ja sitten meidän on osattava poistaa tuo este. Saatuaamme tämän asian ensin selväksi ja järjestykseen, silloin kenties voidaan ryhtyä ajattelemaan ja järjestämään Ruusu-Risti looshia.

Ja nyt kaikkein kiperin kysymys: mikä siis oli tuo este? Vastamme uudella kysymyksellä: mikä on ensimmäinen ehto eli edellytys, jotta looshi ei olisi vertauskuvallinen, vaan todellinen? Ehto on tämä: johtava Opettaja täytyy olla todellinen, ei enää vertauskuvallinen.

Tämä on ensimmäinen välttämätön edellytys. Tietenkin on vielä muitakin todellisuusvaatimuksia, mutta niistä ei ole välttämättä tarvis puhua tässä yhteydessä. Kuitenkin voimme toisena edellytyksenä mainita Pekka Ervastian henkisen testamentin toteutumisen, tuon lyhyen, mutta kantoisan testamentin: „Rakastakaa toinen toisianne”.

Tässä on nyt meidän pulmamme. Tässä asiassa me epäonnistuimme. Me emme osanneet riittävässä määrässä vastaanottaa Pekka Ervastia hänen eläessään sinä todellisena, suurena Opettajana, josta hän itse oli puhunut, ensin v. 1909 alustavasti, ennustavasti, persoonattomasti, mutta sitten kesäkurssilla v. 1912 ja 1929 esittävästi, personoituneesti. Siksi Pekka Ervastian oli siirryttävä työskentelemään — niinkuin „Suturessa seikkailussa” tohtori Kotkasta sanotaan — eetteriruumiisaan.

Lopuksi toistamme vielä, että meillä on edelleenkin — ainakin toistaiseksi — jällellä mahdollisuus Ruusu-Risti looshin avaamiseen. Ja nähtävästi meillä on tässä yhteisessä työsämme kullakin hiukan oma erikoinen tehtävämme. Allekirjoittaneelle on — tavallisen Ruusu-Risti työnsä ohella — myös tullut eräs erikoinen tehtävä. Tämä tehtävä on: Pekka Ervastian esittäminen sinä todellisena suurena Opettajana, josta hän itse on puhunut — niinkuin jo sanoin — ensin ennustavasti ja sitten esittävästi.

Jos vielä tahdotaan kysyä: miksi tällainen tehtävä on tullut juuri J. R. H:n osalle? niin ensiksikin voimme vastata: nähtävästi se kuului J. R. H:n karmaan. Mutta arvatenkin tähän liittyy toinenkin syy, jonka heti sanon. Syy voi olla se, että J. R. H. tunnusti sekä teo-

riassa että käytännössä Pekka Ervastin Mestarikseen jo hänen eläessään. Eikä vain Mestarikseen, vaan allekirjoittanut tunnusti Pekka Ervastin jo hänen eläessään sellaiseksi Jumalan Pojaksi, jollaisia ihmiskunnan historiassa toistaiseksi on ollut vain kaksi, ensimmäinen Palestiinassa ja toinen nyt Suomessa. Olin omissa tutkimuksissani ja löydöissäni tullut tähän selviöön.

Nähtävästi näistä syistä lankesi J. R. H:n osalle Pekka Ervastin esittäminen. Nyt on Ruusu-Ristin johdolla, Johtajalla, tilaisuus toimia ja järjestää asia niin, että Pekka Ervast tulee todellisesti — ei enää vain vertauskuvallisesti — virkaansa asetetuksi; käyttäökseni tavallista puhetapaa. Niinhän tapahtuu esim. hallitsijoiden toimeensa ryhtyessä: asianomainen henkilö toimittaa virkaanasettamisen. Samoin tapahtuu vertauskuvallisessa vapaa-muurariudessa. Kun looshin Mestari tai Järjestön Suur-Mestari asetetaan virkaansa, niin virkaanasettamis-seremonian toimittaa Virkaanasettava Mestari. Näin on tietysti todellisuudessaakin. Ei Pekka Ervastkaan tässä suhteessa voinut itse astua määrätyn rajan ylitse. Esitelmissään ja kirjoissaan hän puhui asiasta siten ja niin paljon kuin mahdollista oli. Mutta hänen oppilaittensa olisi ollut etsittävä ja päästävä totuudesta perille, jotta he puolestaan olisivat riittävän monilukuisina — ensin

omakohtaisesti ja sitten yhteisesti — tunnustaneet ja asettaneet hänet todelliseen Opettaja-asemaansa; jolloin myös Ruusu-Risti looshi olisi voitu avata.

Tämä ei onnistunut — niinkuin jo olen sanonut — Pekka Ervastian eläessä. Mutta tilaisuus tarjoutuu uudelleen ja toisella tavalla nyt, kun Hän ei enää ole ruumiillisesti keskuudessamme. Ruusu-Ristin johdolla, Johtajalla, on nyt tilaisuus toimia todellisena virkaanasettajana, asettaakseen Pekka Ervastian siihen todelliseen Opettaja-asemaansa ja tehtäväänsä, mikä Hänelle ihmiskunnan suurena Opettajana, suurena Jumalan Poikana, suurena Vapahtajana, itse Viisauden Jalokivenä kuuluu. Asia voi vieläkin tulla täten järjestetyksi. Aluksi ainakin pienen joukon, ainakin joidenkin ihmisten keskuudessa. He muodostavat silloin Tempelin, ei enää oikeaoppisen kirkon.

Tällaisesta todellisuudesta on nyt kysymys. Tällaisen portin kautta meidän nyt olisi astuttava vertauskuvista todellisuuteen. Kykenemekö siihen? Onko meillä arvioimiskykyä, uskoa ja luottamusta? Kosmillinen vuodatus on kyllä tapahtunut Suomessa, mutta missä sen ihmiset käytännöllistyttävät?

Kirjallisuutta.

Tämän kirjan lukijoille suositellaan:

H. P. Blavatsky:
HILJAISUUDEN ÄÄNI. — Hinta 7:—.

Pekka Ervast:
RUUSU-RISTIN SYNTYSANAT SUOMESSA. — Hinta 18:—.

VALOA POHJOLASTA. — Hinta 5:—.

J. R. Hannula:
VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA I—V. — Hinta yhteensä 75:—.

PEKKA ERVASTIN ASEMA. —
Hinta 7:—.

MITÄ OLEMME OPPINEET? —
Hinta 3:—.

Hinta 3:—